

Neuvěřitelně šílený den v ZOO

Byla sobota a právě jsme večeřeli. Naprosto trapné ticho, jen tatínkovo velmi hlučné mlaskání šlo slyšet. Najednou v tom tichu nejmladší Lucinka, která má tři a půl roku, řekla: „Já chci poníka!“ Maminka jen odsekla: „Ne!“ A Lucinka se zeptala: „A proč?“ Maminka jen řekla: „Žádný poník nebude, ale můžeme se jít na něho podívat do ZOO.“

„Anóó“, vykřikla jak Lucinka, tak osmiletá Anička. A jak se řeklo, tak se taky udělalo.

V neděli hned ráno celá rodina jen létala. Byl velký povyk. Lucinka brečela, Anička řvala, maminka telefonovala, vařila, žehlila, tatínek velmi moc mlaskal a díval se na televizi. Vše tam probíhalo velmi dobře. Jeli v autě. Lucinka chtěla čůrat, Anička kopala do sedačky, maminka křičela po tatínkovi: „dívej se na cestu“. A tatínek řval slova, co ani jedna z holek neznala. Konečně dojeli k cíli. Hned šli koupit lístky. Prošli bránou, a heleme se, zrovna hlásili, že je lachtaní show. Šli se podívat. Potom prošli celou ZOO, dívali se do map, hledali, ale nic. Za tři hodiny, co tu byli, nenašli poníky. Po jedné hodině se šli podívat k poslednímu výběhu, tam byla hadí show.

Byl tam pán, co říkal: „Dobrý den, zde v tomto pytli je největší had světa“, zasmál se.

„Nebojte se, je ochočený. Potřebuji dobrovolníka...ááá vy, mladý muži,“ ukázal na tatínka a pokračoval, „takže vemte tohoto hada do ruky.“

Tatínek ho vzal. Potom ten had udělal pár kousků a konec. A když už jsme na poslední chvíli hledali, zrovna vyhlásili, že poník se ztratil a teď se našel.

Rychle utíkali kouknout se na poníka. Byli sice u poníka, ale hned jeli domů. Holky už v autě spaly. Maminka a tatínek je odnesli a šli také spát po vyčerpávajícím dni.

Všichni spokojeně šli spát.